

CULTURA

Escriptors pop, amics i 'hipsters'

Els veritables actes culturals passen als bars, on literats, bloguers, músics i periodistes desgranen la vida moderna

Kiko Amat i Miqui Otero durant la sessió literària. JOSÉ COLÓN

Crònica

LUCÍA LIJTMAER

Tothom sap que els veritables actes culturals passen als bars. I si no, diguin-l'hi a Kiko Amat i Miqui Otero, que estaven prenent uns quintos al bar Glaciar de la plaça Reial quan havia de començar la seva xerrada sobre literatura, pop i altres meravelles. Que llestos, els tios.

Jo, que sóc complidora, m'havia acostat a l'hora de la convocatòria a una galeria d'art en un preciós tercer pis de la plaça. Quan creuo la porta sento que algú vocifera les paraules "tanga d'un transsexual!", i em dic: "O Amat s'ha passat a la teoria queer o aquests són al bar".

Em creuo amb Joan Gracia de Tricycle a la galeria, més perdut que un turc entre la boira, que diuen a Sud-amèrica, i ell em confon amb la propietària de la casa. Així que faig un tomb pel local.

Resulta que abans de la xerrada hi ha una presentació d'unes fotos sobre El Molino a càrrec del retratista, i aquí hi ha la gent, deixant-se guiar entre tangues, lluentons i plomes d'au. Quina cosa, la gent. I això que és dimarts. Desvergonyits.

Escandalitzada, baixo al bar i veig parques i camises ben planxades. Aquí fa olor de mod. Efectivament, els interfectes, enxampats en l'acte, s'afanyen a pujar al seu escenari i parlar de les seves coses. Això és: d'escriure durant la infància, de deixar d'escriure durant l'adolescència, els fanzines, les revistes, el bagatge musical, Sant Boi i la literatura que admiren.

El Kiko enumera els escriptors espanyols que detesta (Ray Loriga, Benjamín Prado, José Ángel Mañas) i que el van empènyer a escriure –no literalment, al tipus li sobra ímpetu–, i el Miqui recorda com es van conèixer. "Buscant discos a Revolver. El Kiko va tenir una de les seves frases mítiques: 'Mai vinc aquí, ja els

tinc tots", assegura. Aquí fa olor d'amor.

Després de deixar clar que l'únic escriptor contemporani local que els interessa és Javier Calvo, Otero diu alguna cosa que ressona a la sala. "A aquesta nova generació no li agrada el malditisme, però tampoc li agrada res. Mentre llegeix està escrivint el titular al seu blog", diu. I jo penso: a què em sona això. Blog. Cerveses. Nova generació. esclar, Alvy Singer.

L'alineació de 'hipsters'

I he de marxar corrents a la presentació de *Padres ausentes*, del jove bloguer Pablo Muñoz, aka Alvy Singer. Com que he après alguna cosa en tota aquesta estona, me'n vaig directament al bar, i no falla, aquí hi ha l'alineació de hipsters, que vol dir modern en modern. Hi ha l'autor, vestit de primera comunió i al qual només li aconsegueixo arrencar la paraula "eufòric". Hi ha l'altre autor, que presenta el llibre *Thomas Pynchon: un escriptor sense orificis*, i em fa tanta cosa

Baixo al bar i veig parques i camises ben planxades. Aquí fa olor de mod

Les màquines recreatives de Pac-Man interessent entre els moderns

DETTALLS

> **KIKO AMAT I MIQUI OTERO**
Kiko Amat ha publicat 'L'home intranquil', i Miqui Otero és l'autor d'"Hilo musical".

PABLO MUÑOZ
Conegut a la xarxa amb el sobrenom d'Alvy Singer, Pablo Muñoz acaba de publicar un breu assaig titulat 'Padres ausentes'. En aquesta petita obra, Alvy Singer parla de còmics, llibres i videojocs, i de l'etapa de la infància.

el títol que no puc anar a parlar amb ell. Sembla callat i danyat, però s'anomena Rubén Martín G.

Hi ha Jaime Rodríguez Z., editor de la revista *Quimera*, menjant una pizza i planejant exclusives literàries. Hi ha Manolo Vázquez, atractiu realitzador que arriba amb la mítica frase: "I avui què se celebra?" i que l'endemà ha d'anar a localitzar coves i ties bones per a un videoclip de Joe Crepúsculo.

Alguns no duren gaire

També hi ha l'assagista Eloy Fernández Porta, amb referents fins i tot per disculpar-se. Quan s'adona que enfila la retirada només passades les deu de la nit mentre la filla de dos escriptors segueix eixerida a la barra, murmura: "Duro menys que les nenes de 4 anys, estic més acabat que Luis Aguilé", i marxa amb el fred de la nit.

Hi ha la hipster editora Ana S. Pareja, parlant amb l'enginyer industrial, realitzador informàtic i articulista Raúl Minchinela sobre antigues

màquines recreatives de Pac-Man. Les antigues màquines de Pac-Man interessent molt. "Per qüestions de galàxies universals vaig aconseguir-ne una", diu el molt pervertit, i tothom embogeix.

Al cap d'una estona reapareix el tandem Amat-Otero a prendre unes canyes a la barra amb Javier Calvo i a parlar de les seves coses, somrients i feliços. Mentrestant circulen periodistes, bloguers, realitzadors de videoclips, muses i físics quàntics. Els físics quàntics són imprescindibles entre els hipsters. M'ho han dit.

El jove autor Singer es retira aviat, igual que el noi dels orificis –maleïda nova generació antimalditisme– i el rellu arriba a l'instant a càrrec del Dani i la Marta, dos membres del segell Doble Vida, que s'uneixen a la barra. Del pop al hipster i de tornada al pop en solament dos bars. I encara se'm queixaran. *

PER CONTACTAR AMB L'AUTORA:
lucia.lijtmaer@gmail.com

Tots els divendres,
'Públic' + una
pel·lícula = 2 €

El Gran Lebowski

Una de les obres més originals i esbojarrades dels Coen. Amb una magnífica interpretació dels seus protagonistes, que sembla que s'han despertat de bon rotlló del somni americà.

Públic

DEMÀ

